

ΝΤΑΒΙΝΤ ΛΑΓΚΕΡΚΡΑΝΤΖ

Η συνέχεια της σειράς MILLENNIUM του

Στιγκ Λάρσον

με 89 εκατομμύρια αντίτυπα διεθνώς

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι που έζησε δύο φορές**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Hon som måste dö
Από τις Εκδόσεις Norstedts, Στοκχόλμη 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Lagercrantz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© David Lagercrantz & Moggleden AB, 2019
Published by agreement with Norstedts Agency
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Paul Stuart
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3144-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3145-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

**ΝΤΑΒΙΝΤ
ΛΑΓΚΕΡΚΡΑΝΤΖ**

**ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ
ΕΖΗΣΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ**

Μετάφραση από τα σουηδικά: Ξενοφών Παγκαλιάς

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εμφανίστηκε στο τετράγωνο ένας καινούργιος ζητιάνος εκείνο το καλοκαίρι. Κανένας δεν ήξερε πώς λεγόταν ούτε κι ένοιαζε κανέναν, αν κι ένα νεαρό ζευγάρι που περνούσε από μπροστά του κάθε πρωί τον αποκαλούσε «ο τρελός νάνος», κάτι που, τουλάχιστον κατά το ήμισυ, ήταν άδικο. Δεν ήταν κοντόσωμος με την ιατρική έννοια. Ήταν ένας άντρας που είχε ύψος εκατόν πενήντα τέσσερα εκατοστά και ανάλογη σωματοδομή. Αλλά ήταν πράγματι ψυχικά άρρωστος και καμιά φορά σηκωνόταν όρθιος, άρπαζε τον κόσμο από τον ώμο και μιλούσε ασυνάρτητα.

Διαφορετικά, τον περισσότερο καιρό καθόταν σ' ένα κομμάτι χαρτόνι στην πλατεία Μαριατόργετ, ακριβώς δίπλα στο σιντριβάνι με το άγαλμα του Θορ, και τότε συνέβαινε το αντίθετο: προκαλούσε σεβασμό. Με το κεφάλι του ψηλά και την ίσια πλάτη του, έμοιαζε σαν φύλαρχος των παρασίτων της κοινωνίας, κι αυτό ήταν και το τελευταίο κοινωνικό του κεφάλαιο και ο κύριος λόγος για τον οποίο οι άνθρωποι ακόμα του έδιναν κάποιο κέρμα ή χαρτονόμισμα. Θεωρούσαν πως ήταν μεγάλος και τρανός στο παρελθόν και δεν έκαναν λάθος. Μια φορά κι έναν καιρό, ο κόσμος υποκλινόταν μπροστά του.

Αλλά τώρα, εδώ και πολύ καιρό, είχε χάσει τα πάντα, και δε βελτίωνε καθόλου τα πράγματα το μαύρο στίγμα στο μάγουλό του. Το σημάδι έδινε την αίσθηση πως ήταν η σκιά του ίδιου του θανάτου. Το μόνο που ξεχώριζε ήταν το πουπουλένιο μπουφάν του.

Το μπουφάν ήταν ένα μπλε Marmot, που έδειχνε ακριβό. Αλλά φαινόταν εντελώς παράταιρο, και όχι μόνο επειδή ήταν βρόμικο και γεμάτο λεκέδες από φαγητό. Φάνταζε κατάλληλο για αρκτικό κλίμα, και η Στοκχόλμη είχε καλοκαίρι. Μια ανυπόφορη κάψα είχε σκεπάσει την πόλη, κι όταν ο ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπο στα μάγουλα του άντρα, οι άνθρωποι κοιτούσαν ενοχλημένοι το μπουφάν, θαρρείς και, στη θέα του και μόνο, ταλαιπωρούνταν ακόμα περισσότερο από τη ζέση. Ο άντρας, όμως, δεν το έβγαζε ποτέ.

Ήταν πια χαμένος στον κόσμο του, και ήταν θεωρητικά απίθανο να αποτελέσει απειλή για κάποιον. Αλλά στις αρχές Αυγούστου φάνηκε μια σκόπιμη, αποφασιστική λάμψη στα μάτια του, ενώ το απόγευμα στις 11 Αυγούστου έγραψε με άσχημα γραμμικά ένα κείμενο πάνω σ' ένα χαρτί A4, που αργότερα, το ίδιο βράδυ, το κόλλησε πίσω του σαν εφημερίδα τοίχου στη στάση των λεωφορείων Σέντρα Στασούν.

Το κείμενο ήταν μια ασυνάρτητη αφήγηση κάποιας τρομερής καταγίδας. Παρ' όλα αυτά, η νεαρή ειδικευόμενη γιατρός Έλσι Σάντμπεργ, που περίμενε το λεωφορείο της γραμμής 4, κατάφερε να αποκωδικοποιήσει κάποια τμήματα της εισαγωγής του κειμένου και στη συνέχεια παρατήρησε πως σ' αυτήν αναφερόταν ένα μέλος της κυβέρνησης. Κατά τα λοιπά, επικεντρώθηκε περισσότερο στο να κάνει διάγνωση. Υπέθεσε πως πρόκειται για παρανοϊκή σχιζοφρένεια.

Μόλις, όμως, ανέβηκε στο λεωφορείο έπειτα από δέκα λεπτά, τα ξέχασε όλα, και το μόνο που είχε απομείνει ήταν ένα αίσθημα ενόχλησης. Ήταν σαν την κατάρα της Κασσάνδρας: κανένας δεν πίστευε αυτό τον άντρα επειδή η αλήθεια που είχε διατυπώσει ήταν τόσο συνυφασμένη με την τρέλα, ώστε κανένας δεν μπορούσε να διακρίνει την αλήθεια. Με κάποιον τρόπο, όμως, το μήνυμα είχε βρει τον αποδέκτη του, επειδή ένας νεαρός με λευκό πουκάμισο, ήδη το επόμενο πρωί, βγήκε από ένα Audi, ξεκόλλησε το κείμενο και το έσκισε.

Νύχτα Σαββάτου στις 15 Αυγούστου, και ο ζητιάνος είχε πάει στην πλατεία Νόρα Μπαντόργκετ για να βρει παράνομα ποτό. Εκεί

συνάντησε έναν άλλο αλκοολικό, τον παλιό εργάτη εργοστασίου Χέικι Γέρβινεν από το Εστερμπότεν.

«Γεια χαρά, αδερφέ. Τραβάς ζόρι;» είπε ο Γέρβινεν.

Στην αρχή δεν πήρε καμία απάντηση. Ακολούθησε ένας μονόλογος τον οποίο ο Χέικι θεώρησε ως καυχησιολογία και ψέμα και του φώναξε «μαλακίες», ενώ έκανε και μια περιττή προσθήκη –το παραδέχτηκε και ο ίδιος– λέγοντας ότι ο άντρας έμοιαζε με έναν «τιν τσον Κινέζο».

«*Me Khamba-chen, I hate China!*»* του φώναξε ο ζητιάνος.

Κατόπιν έγινε της τρελής. Με το χωρίς δάχτυλα χέρι του, έριξε μια μπουνιά στον Χέικι, και παρόλο που δε φαινόταν εκπαιδευμένος σ' αυτό, τη βίαιη πράξη διέκρινε ένα απρόσμενο κύρος. Το αίμα έτρεχε από το στόμα του Χέικι, που έβριζε απαίσια στα φινλανδικά όταν έφευγε τρεκλίζοντας από κει και κατέβαινε τα σκαλοπάτια προς το Τ-Σεντράλεν, τον κεντρικό σταθμό των τρένων.

Όταν εμφανίστηκε ξανά ο ζητιάνος στα παλιά του λημέρια, ήταν τύφλα στο μεθύσι και αισθανόταν πολύ άσχημα. Έτρεχε σάλιο από το στόμα του, ενώ κρατούσε το λαρύγγι του και μουρμούριζε:

«*Very tired... Must find a dharamsala and an Ihawa, very good Ihawa. Do you know?*»**

Δεν κάθισε να περιμένει κάποια απάντηση, διέσχισε την οδό Ρινγκβέγκεν σαν υπνοβάτης και αμέσως μετά πέταξε ένα άδειο μπουκάλι αλκοόλ δίχως ετικέτα και εξαφανίστηκε ανάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους στο δασάκι Ταντολούντεν. Από κει και ύστερα κανένας δεν ήξερε τι συνέβη, μόνο πως έπεσε μια ψιλή βροχή το πρωί και πως φυσούσε βοριάς. Στις οχτώ η ώρα, ο αέρας κόπασε, και άνοιξε ο καιρός, και ο άντρας ήταν γονατιστός και γερομένος πάνω σ' έναν κορμό σημύδας.

* Εγώ Καμπά-τσεν, μισώ την Κίνα! (Σ.τ.Μ.)

** Πολύ κουρασμένος... Πρέπει να βρω μια πνευματική κατοικία κι ένα πνευματικό διάμεσο, ένα πολύ καλό πνευματικό διάμεσο. Ξέρεις; (Σ.τ.Μ.)

Κάτω στον δρόμο γίνονταν ετοιμασίες για τον αγώνα Μινννα-τολόπετ.* Επικρατούσε μια αίσθηση λαϊκής γιορτής στο μέρος αυτό της Στοκχόλμης. Ο ζητιάνος ήταν νεκρός, περιτριγυρισμένος από μια αιωρούμενη ευθυμία, και κανένας δε νοιαζόταν αν αυτός είχε ζήσει μια ζωή με απίθανα στραπάτσα και ηρωισμούς ή, ακόμα λιγότερο, για το αν είχε αγαπήσει μια γυναίκα στη ζωή του, που κι αυτή είχε πεθάνει μέσα σε μια συντριπτική μοναξιά.

* Midnattsloppet: αγώνας δρόμου 5 ή 10 χιλιομέτρων σε τέσσερις σουηδικές πόλεις. Η εκκίνηση γίνεται στις 21.20 το βράδυ (μέσα Αυγούστου, αρχές Σεπτεμβρίου). Η συμμετοχή επιτρέπεται σ' αυτούς που συμπληρώνουν τα 14 στη διάρκεια του χρόνου. Οι συμμετέχοντες στη Στοκχόλμη είναι γύρω στις 65.000. (Σ.τ.Μ.)

ΜΕΡΟΣ 1 ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ

Πολλοί νεκροί δεν έχουν όνομα και μερικοί ούτε καν τάφο.

Κάποιοι έχουν λευκούς σταυρούς ανάμεσα σε χιλιάδες άλλους, όπως στο αμερικανικό στρατιωτικό νεκροταφείο στη Νορμανδία.

Σε ορισμένους αφιερώνονται ολόκληρα μνημεία, όπως ο τάφος του Άγνωστου Στρατιώτη στην Αψίδα του Θριάμβου στο Παρίσι ή στον Κήπο του Αλέξανδρου στη Μόσχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η συγγραφέας Ίνιελα Ντούβα ήταν η πρώτη που τόλμησε να πάει έως το δέντρο και κατάλαβε πως ο άντρας ήταν νεκρός. Η ώρα τότε ήταν έντεκα και μισή το πρωί. Μύριζε άσχημα, μύγες και κουνούπια στριφογυρίζαν στον αέρα, και η Ίνιελα Ντούβα δεν είπε όλη την αλήθεια όταν ανέφερε αργότερα πως υπήρχε κάτι συναρπαστικό στην αντρική μορφή.

Ο άντρας είχε κάνει εμετό και είχε τρομερή διάρροια. Η Ίνιελα, αντί για δέος, είχε νιώσει δυσφορία, σκεπτόμενη πιο πολύ τον δικό της θάνατο. Ούτε και οι αστυνομικοί Σάντρα Λίντεβαλ και Σαμίρ Έμαν, που έφτασαν εκεί ύστερα από δεκαπέντε λεπτά, το θεώρησαν κάτι περισσότερο από βασανιστικό καθήκον.

Φωτογράρισαν τον άντρα κι έλεγξαν τη γύρω περιοχή, αν και δεν έφτασαν έως την κατωφέρεια στον δρόμο προς το Σίνκεν, όπου βρισκόταν το μπουκάλι με το αλκοόλ, με τον πάτο του καλυμμένο από ένα λεπτό στρώμα χύματος, και παρόλο που κανένας από τους δύο δεν πίστεψε πως η υπόθεση «μύριζε έγκλημα», εξέτασαν λεπτομερώς το κεφάλι και το στήθος του άντρα. Δε βρήκαν ίχνη βίας ούτε άλλα στοιχεία που καταδείκνυαν ύποπτη αιτία θανάτου, εκτός από το παχύρρευστο σάλιο που είχε τρέξει από το στόμα του, και αφού συζήτησαν το θέμα με τους ανώτερους τους, αποφάσισαν να μην αποκλείσουν την περιοχή.

Περιμένοντας το ασθενοφόρο που θα μετέφερε το πτώμα, έψαξαν τις τσέπες του μπουφάν του. Βρήκαν πολλά διαφανή χαρτά-

κια από κιόσκια που πουλούσαν χοτ ντογκ, αρκετά κέρματα, ένα χαρτονόμισμα των είκοσι κορονών και μιαν απόδειξη από ένα κατάστημα στην οδό Χουρνογκάταν, αλλά κανένα στοιχείο που να δηλώνει την ταυτότητά του.

Ωστόσο, θεώρησαν ότι θα ήταν εύκολο να γίνει η ταυτοποίηση των στοιχείων του άντρα. Δεν έλειπαν οφθαλμοφανή χαρακτηριστικά. Αλλά αυτό, όπως και πολλά άλλα, ήταν μια λανθασμένη θεωρία. Στο νεκροτομείο της Σόλνα, όπου έκαναν νεκροψία στο σώμα, έβγαλαν ακτινογραφίες των δοντιών του. Ούτε αυτά ούτε και τα δακτυλικά του αποτυπώματα βρέθηκαν στα αρχεία, και αφού έστειλαν πρώτα μια σειρά δειγμάτων στη ΔΕΕ,* η ιατροδικαστής Φρεντρίκα Νίμαν έλεγξε –παρά το γεγονός ότι αυτό δε συμπεριλαμβανόταν στα καθήκοντά της– μερικούς τηλεφωνικούς αριθμούς που ήταν γραμμένοι σ' ένα τσαλακωμένο χαρτί το οποίο βρήκε στην τσέπη του παντελονιού του άντρα.

Ένας από τους αριθμούς ανήκε στον Μίκαελ Μπλούμκβιστ από το περιοδικό *Millennium*, και για διάστημα μερικών ωρών δεν αφιέρωσε περισσότερη σκέψη σ' αυτό. Αργότερα το ίδιο βράδυ, όμως, αμέσως έπειτα από έναν γενναίο καβγά με τη μιαν από τις έφηβες κόρες της, θυμήθηκε ότι μόνο τον περασμένο χρόνο είχε διενεργήσει νεκροψία σε τρία πτώματα που είχαν θαφτεί αταυτοποίητα και τότε έβρισε και γι' αυτό και γενικά για τη ζωή.

Ήταν σαράντα εννιά ετών, μόνη με δύο παιδιά, υπέφερε από πόνους στην πλάτη και αϋπνίες και αισθήματα χωρίς νόημα και, δίχως να καταλάβει γιατί, τηλεφώνησε στον Μίκαελ Μπλούμκβιστ.

Βόμβος στο τηλέφωνο. Άγνωστος αριθμός, και ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ το αγνόησε. Μόλις προ ολίγου είχε φύγει από το διαμέρισμά του και κατηφόριζε τη Χουρνογκάταν προς το Σλούσεν και την Γκάμλα Σταν, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα πού θα πήγαινε. Φορούσε ένα γκρι λινό παντελόνι κι ένα ασιδέρωτο τζιν

* Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών. (Σ.τ.Μ.)

πουκάμισο. Περπατούσε άσκοπα στα σοκάκια, ώσπου κάθισε σ' ένα τραπεζάκι στο πεζοδρόμιο στην οδό Εστερλονγκγκάταν και παρήγγειλε μια Guinness.

Η ώρα ήταν εφτά το απόγευμα. Αλλά ήταν ζεστά ακόμα, και από το Σεπσχόλμεν ακούγονταν γέλια και χειροκροτήματα. Κοίταξε τον γαλανό ουρανό, ένιωσε το απαλό, ευχάριστο αεράκι από τη θάλασσα και προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι δεν ήταν και τόσο άσχημα τα πράγματα. Δεν τα κατάφερε. Και δε βοήθησαν ούτε η μία ούτε οι δύο μπίρες. Στο τέλος ψέλλισε κάτι, πλήρωσε και άρχισε να βαδίζει προς το σπίτι του προκειμένου να συνεχίσει να δουλεύει ή να χαθεί μέσα σε κάποια τηλεοπτική σειρά ή σ' ένα αστυνομικό μυθιστόρημα.

Έπειτα από λίγο, όμως, άλλαξε γνώμη και κατευθύνθηκε αυθόρμητα προς το Μοσεμπάκε και την οδό Φισκαργγκάταν. Στον αριθμό 9 της Φισκαργγκάταν έμενε η Λίσμπητ Σαλάντερ, αλλά η ελπίδα του ότι θα την έβρισκε στο σπίτι της ήταν μικρή. Ύστερα από την κηδεία του ηλικιωμένου κηδεμόνα της Χόλγκερ Παλμγκρέν, εκείνη ταξίδευε στην Ευρώπη και απαντούσε σποραδικά στα μείλ και στα sms του Μίκιαελ. Παρ' όλα αυτά, άδραξε την ευκαιρία και αποφάσισε να πάει να χτυπήσει την πόρτα της. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια από την πλατεία προς το σπίτι της και κοίταξε έκπληκτος τον τοίχο του απέναντι σπιτιού. Όλος ο τοίχος ήταν καλυμμένος από ένα μεγάλο γκράφιτι. Δεν του αφιέρωσε καθόλου χρόνο, παρά το γεγονός ότι μπορούσε κανείς να χαθεί μέσα στη ζωγραφιά, γεμάτη, όπως ήταν, από σουρεαλιστικές λεπτομέρειες, ανάμεσα στις οποίες κι ένας μικρός αστείος άντρας με σκοτσέζικο παντελόνι που στεκόταν ξυπόλυτος επάνω σ' ένα πράσινο βαγόνι του μετρού.

Πληκτρολόγησε τον κωδικό της εξώπορτας, μπήκε στο ασανσέρ κι έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Δε φαινόταν καθόλου στην εμφάνισή του ότι το καλοκαίρι ήταν ηλιόλουστο και ζεστό. Ήταν χλωμός με κενό βλέμμα και συλλογίστηκε πάλι την κρίση του χρηματιστηρίου, η οποία τον είχε ταλανίσει όλο τον Ιούλιο. Ήταν ένα σημαντικό στόρι, δίχως αμφιβολία, ένα κραχ, που προκλήθηκε όχι μόνο από τις υψηλές αξιολογήσεις και τις διογκωμένες προσδο-

κίες, αλλά και από τις επιθέσεις χάκερ και τις εκστρατείες παραπληροφόρησης. Σήμερα, όμως, όλοι οι άξιοι του ονόματός τους ερευνητές δημοσιογράφοι σκάλιζαν σε βάθος την ιστορία, και παρόλο που αυτός είχε βρει αρκετά πράγματα –μεταξύ άλλων, είχε καταλάβει ποια μαγική φάμπρικα στη Ρωσία είχε διαδώσει τα χειρότερα ψέματα– αισθανόταν ότι ο κόσμος τα κατάφερε αρκετά καλά και χωρίς τη δική του συμβολή. Ίσως έπρεπε να πάρει άδεια για κάποιο διάστημα, να αρχίσει να γυμνάζεται και μπορεί να φρόντιζε καλύτερα την Έρικα, η οποία χώριζε από τον Γκρέγκερ της.

Το ασανσέρ σταμάτησε, άνοιξε την πτυσσόμενη μεταλλική πόρτα, βγήκε στον όροφο κι ένιωσε ακόμα πιο βέβαιος ότι η επίσκεψη ήταν άσκοπη. Η Λίσμπετ σίγουρα έλειπε και τον αγνοούσε. Την επόμενη στιγμή, τον κυρίεψε η ανησυχία. Η πόρτα του διαμερίσματος ήταν ανοιχτή, και αμέσως συνειδητοποίησε πόσο φοβόταν όλο το καλοκαίρι πως οι εχθροί της θα την έβρισκαν. Πέρασε βιαστικά το κεφαλόσκαλο, φώναξε «αλό, αλό» και του τρύπησε τα ρουθούνια μια μυρωδιά χρώματος και απορρυπαντικού.

Αλλά δεν προχώρησε περισσότερο. Άκουσε βήματα. Κάποιος ξεφυσούσε σαν ταύρος στη σκάλα στα νώτα του. Στράφηκε απότομα προς τα πίσω και είδε δύο μεγαλόσωμους άντρες με μπλε φόρμες. Οι άντρες κουβαλούσαν ένα μεγάλο αντικείμενο, και ο Μίκαελ ήταν τόσο ταραγμένος, που το μυαλό του δεν ήταν καθαρό ώστε να ερμηνεύσει τη σκηνή ήρεμα, ως μια καθημερινή εικόνα.

«Τι κάνετε;» τους ρώτησε.

«Σαν τι φαίνεται;»

Έδειχναν σαν μεταφορείς που ανέβαζαν έναν μπλε καναπέ, ένα έπιπλο πολυτελείας κάποιου σχεδιαστή, και τη Λίσμπετ –ο ίδιος το ήξερε καλύτερα από οποιονδήποτε– δεν την ενδιέφεραν τα αντικείμενα πολυτελείας και η εσωτερική διακόσμηση, και ήταν έτοιμος να πει δυο λόγια ακόμα, όταν άκουσε μια φωνή μέσα από το διαμέρισμα. Προς στιγμήν νόμισε πως ήταν της Λίσμπετ και φωτίστηκε το πρόσωπό του. Αυτό, όμως, ήταν απλώς η επιθυμία του, φυσικά. Η φωνή δεν έμοιαζε καθόλου με της Λίσμπετ.

«Θαυμάσια επίσκεψη. Σε τι οφείλουμε την τιμή;»

Ο Μίκαελ γύρισε πάλι, και στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν μια ψηλή μελαχρινή γυναίκα γύρω στα σαράντα που τον παρατηρούσε με ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο. Η γυναίκα φορούσε τζιν και μια κομψή γκριζα μπλούζα. Είχε τα μαλλιά της πλεγμένα σε κοτσίδες, τα μάτια της ήταν αμυγδαλωτά και λαμπερά, κι αυτός τα 'χασε ακόμα περισσότερο. Του φαινόταν γνωστή;

«Όχι, όχι...» ψιθύρισε. «Εγώ απλώς...»

«Εσύ απλώς...;»

«Έκανα λάθος στον όροφο».

«Ή, μήπως, δεν ήξερες ότι η νεαρή κυρία πούλησε το διαμέρισμά της;»

Ο Μίκαελ δεν το ήξερε και αισθάνθηκε άβολα, κυρίως επειδή η γυναίκα εξακολουθούσε να χαμογελάει. Ένωσε ανακούφιση μόλις εκείνη στράφηκε προς τους μεταφορείς και τους είπε να προσέξουν να μη χτυπήσει ο καναπές στην κάσα της πόρτας και στη συνέχεια χάθηκε μέσα στο διαμέρισμα. Ο Μίκαελ ήθελε να φύγει από κει και να χωνέψει την πληροφορία. Τώρα επιθυμούσε να πιει κι άλλες Guinness. Αλλά παρέμεινε στο σημείο σαν απολιθωμένος και κοίταξε λοξά προς τη θυρίδα της πόρτας. Το όνομα που ήταν γραμμένο εκεί δεν έλεγε πια Β. ΚΟΥΛΑ, αλλά ΛΙΝΤΕΡ. Ποια, πού να πάρει ο διάολος, ήταν αυτή η Λίντερ; Πληκτρολόγησε το όνομά της στο κινητό του, και εμφανίστηκε στην οθόνη η φωτογραφία της γυναίκας.

Επρόκειτο για την Κάντι Λίντερ, ψυχολόγο και μέλος του διοικητικού συμβουλίου επιχειρήσεων, κι αυτός έκανε κάποιες σκέψεις για κείνη – από τα λίγα που ήξερε – αλλά κυρίως σκέφτηκε τη Λίσμπετ και κατάφερε να δείξει κάπως συγκεντρωμένος μόλις εμφανίστηκε ξανά η Λίντερ στο άνοιγμα της πόρτας, όχι με τόσο παιχνιδιάρικο ύφος, αλλά δείχνοντας τώρα να αναρωτιέται. Τα βλέφαρά της πετάρισαν. Ανέδιδε ένα απαλό άρωμα, ήταν αδύνατη με λεπτούς καρπούς και έντονες κλειδες.

«Τώρα πρέπει να μου πεις. Έκανες πραγματικά λάθος στον όροφο;»

«Θα προτιμούσα να μην απαντήσω», της είπε εκείνος. Η απάντησή του δεν ήταν καθόλου καλή, το συνειδητοποίησε αμέσως.

Αλλά από το χαμόγελό της κατάλαβε πως είχε πάρει χαμπάρι την τρίπλα του και ήθελε να φύγει από κει λέγοντας όσο το δυνατόν λιγότερα. Τίποτα δε θα τον έκανε να αποκαλύψει πως η Λίσιμπετ έμενε εκεί με ψευδώνυμο, ανεξάρτητα από το τι ήξερε ή όχι η Κάντι Λίντερ.

«Αυτό δε με κάνει λιγότερο περίεργη», αποκρίθηκε αυτή.

Ο Μίκαελ χαμογέλασε – λες κι αυτό ήταν μια γελοία προσωπική υπόθεση.

«Όστε δεν είσαι εδώ για να μ' ελέγξεις;» συνέχισε εκείνη. «Δεν ήταν και τόσο φτηνό το διαμέρισμα».

«Αφού δεν έχεις βάλει ένα κομμένο κεφάλι αλόγου στο κρεβάτι κάποιου, θα σ' αφήσω ήσυχη».

«Δε θυμάμαι όλες τις λεπτομέρειες των διαπραγματεύσεων. Αλλά δε νομίζω πως υπήρχε κάτι τέτοιο».

«Ωραία. Σου εύχομαι καλή τύχη», της αποκρίθηκε με προσποιητή ανακούφιση και σκέφτηκε να φύγει μαζί με τους μεταφορείς, που βγήκαν μόλις από το διαμέρισμα.

Ήταν, όμως, προφανές ότι η Κάντι Λίντερ ήθελε να μιλήσει κι άλλο κι έπιασε με τα δάχτυλά της την μπλούζα και τις κοιτίδες της, και ο Μίκαελ κατάλαβε πως αυτό που είχε εκλάβει σαν ενοχλητική αυτοπεποίθηση ήταν, επί της ουσίας, η πρόσοψη κάποιου άλλου πράγματος.

«Τη γνωρίζεις;» ρώτησε η Λίντερ.

«Ποια;»

«Αυτήν που έμενε εδώ».

Της επέστρεψε την ερώτηση.

«Εσύ;»

«Όχι», του απάντησε εκείνη. «Δεν ξέρω ούτε πώς λέγεται. Αλλά μ' αρέσει».

«Και γιατί αυτό;»

«Παρά το χάος στο χρηματιστήριο, η δημοπρασία για την αγορά του διαμερίσματος ήταν θεοπάλαβη, κι εγώ δεν είχα τη δυνατότητα να συνεχίσω να συμμετέχω, οπότε τα παράτησα. Πήρα, όμως, το διαμέρισμα επειδή “η νεαρή κυρία” –όπως την αποκαλούσε ο δικηγόρος– ήθελε να το πάρω εγώ».

«Παράξενο...»

«Ναι. Δεν είναι;»

«Μήπως έχεις κάνει κάτι που άρεσε στη νεαρή κυρία;»

«Είμαι γνωστή στα μίντια για τους καβγάδες μου με τους άντρες στα συμβούλια των εταιρειών».

«Δεν είναι καθόλου απίθανο να της αρέσουν αυτά».

«Όχι, δεν είναι. Μπορώ να σε κεράσω μια μπίρα για τα καλορίζικα. Ίσως μιλήσουμε γι' αυτό. Και πρέπει να πω...»

Έδειχνε να αμφιβάλλει πάλι.

«... ότι μ' άρεσε το άρθρο σου για τους δίδυμους. Ήταν απίστευτα συναρπαστικό».

«Ευχαριστώ», είπε ο Μίκαελ. «Ευγενικό εκ μέρους σου. Αλλά πρέπει να φύγω».

Του έγνεψε καταφατικά, κι εκείνος μουρμούρισε ένα «γεια σου». Ούτε που θυμόταν πώς έφυγε από το σπίτι, μόνο ότι βγήκε έξω στο καλοκαιρινό βράδυ. Δεν παρατήρησε ούτε τις δύο κάμερες που ήταν τοποθετημένες έξω από την είσοδο ούτε πως ένα αερόστατο ήταν ακριβώς από πάνω του στον ουρανό. Διέσχισε την πλατεία στο Μοσεμπάκε, συνέχισε στο σοκάκι Ουρβεντερ-σγκρέντ και δεν επιβράδυνε το βήμα του παρά μόνο όταν έφτασε στην οδό Γετγκάταν. Ένωσε πως άφησε να βγει ο αέρας που κρατούσε μέσα στα πνευμόνια του και πως δεν είχε συμβεί τίποτε άλλο πέρα από το γεγονός ότι είχε μετακομίσει η Λίσμπετ, κι αυτό θα έπρεπε να είναι κάτι που θα τον χαροποιούσε. Εκείνη ήταν πιο ασφαλής τώρα. Αλλά αντί να χαίρεται, το αισθάνθηκε σαν χαστούκι – κάτι που, φυσικά, ήταν παράλογο.

Αυτή ήταν η Λίσμπετ Σαλάντερ. Ήταν αυτή που ήταν. Κι όμως, ένιωθε πληγωμένος. Θα μπορούσε τουλάχιστον να του έχει πει κάτι. Έπιασε πάλι το κινητό του για να στείλει ένα sms, μια ερώτηση. Αλλά όχι, ας έμενε εκεί το πράγμα. Έφτασε στη Χουρνοσγκάταν, είδε τα παιδάκια που είχαν αρχίσει να τρέχουν στο Μιννατσλόπετ και κοιτούσε με θαυμασμό όλους τους γονείς που φώναζαν και παρότρυναν τα παιδιά από την άκρη του πεζοδρομίου λες και η χαρά τους ήταν ακατανόητη γι' αυτόν και κατέβαλε προσπάθεια να περάσει στην άλλη πλευρά μόλις δημιουργή-

θηκε κάποιο κενό ανάμεσα στους συμμετέχοντες. Στην οδό Μπελμανσγκάταν, οι σκέψεις του συνέχισαν να στροβιλιζονται και θυμήθηκε την τελευταία φορά που είχε δει τη Λίσμπετ.

Ήταν στο εστιατόριο *Kvarnen* το επόμενο βράδυ από την κηδεία του Χόλγκερ, και κανένας τους δεν έβρισκε εύκολα τις λέξεις, κι αυτό, φυσικά, δεν ήταν παράξενο, και το μόνο που είχε απομείνει στη μνήμη του από κείνο το βράδυ ήταν η απάντηση στην ερώτησή του:

«Και τι θα κάνεις τώρα;»

«Θα είμαι η γάτα και όχι το ποντίκι».

Η γάτα και όχι το ποντίκι.

Προσπάθησε να την κάνει να του εξηγήσει. Ποτέ δεν το κατάφερε και θυμόταν πως εκείνη είχε εξαφανιστεί αργότερα στην πλατεία Μεντμποργαρπλάτσεν, φορώντας ένα κοστούμι ραμμένο σε ράφτη που την έκανε να μοιάζει με θυμωμένο αγόρι το οποίο είχε φορέσει τα καλά του παρά τη θέλησή του. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε. Ήταν στις αρχές Ιουλίου, αλλά ένιωθε το περιστατικό τόσο μακρινό και σκεφτόταν αυτό και διάφορα άλλα όταν συνέχιζε να βαδίζει προς το σπίτι του. Όταν, τελικά, είχε φτάσει στο διαμέρισμά του και είχε καθίσει στον καναπέ με μια μπίρα Pilsner Urquell, χτύπησε το τηλέφωνο.

Ήταν κάποια ιατροδικαστής, μια γιατρός ονόματι Φρεντρίκα Νίμαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η Λίσιμπετ Σαλάντερ καθόταν σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου στην πλατεία Μανέζναγια της Μόσχας και κοιτούσε στο λάπτοπ της. Έβλεπε τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ να βγαίνει από την εξώπορτα στη Φισκαργκάταν. Δεν περπατούσε με τον συνηθισμένο τρόπο του, αλλά έδειχνε χαμένος, και την τσίγκλιζε κάτι που δεν μπορούσε να κατανοήσει, ενώ, επιπλέον, δεν είχε τον χρόνο να ερευνησει τι ήταν. Σήκωσε μόνο τα μάτια της από τον υπολογιστή και κοίταξε τον ουράνιο θόλο εκεί έξω, που γυάλιζε μέσα σε μια πολύχρωμη ακτινοβολία.

Η πόλη, που έως πριν από λίγο τής ήταν αδιάφορη, την τράβηξε μέσα της και σκεφτόταν να τα παρατήσει όλα, να εξαφανιστεί από κει και να πάει να μεθύσει. Αυτά, όμως, ήταν, φυσικά, βλακείες. Έπρεπε να παραμείνει πειθαρχημένη. Σε γενικές γραμμές, είχε περάσει τον χρόνο της πάνω από τον υπολογιστή, ενώ, κάποιες φορές, ούτε καν κοιμόταν. Αν και παράδοξο, έδειχνε πιο περιποιημένη από ποτέ. Πρόσφατα είχε κουρέψει κοντά τα μαλλιά της. Είχε αφαιρέσει τα πίσσινγκ, φορούσε ένα λευκό πουκάμισο και το μαύρο κοστούμι της όπως στην κηδεία, όχι για να τιμήσει τον Χόλγκερ, αλλά επειδή της είχε γίνει συνήθεια και ήθελε να ταιριάζει καλύτερα στο περιβάλλον.

Είχε αποφασίσει να χτυπήσει πρώτη και να μην περιμένει σαν θήραμα σε κάποια γωνία. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο βρισκόταν στη Μόσχα και είχε φροντίσει για την εγκατάσταση κα-

μερών στη Φισκαργκάταν στη Στοκχόλμη. Αλλά το τίμημα ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι είχε φανταστεί. Όχι μόνο επειδή το παρελθόν της είχε έρθει στην επιφάνεια και την κρατούσε ξύπνια τις νύχτες. Ο εχθρός κρυβόταν πίσω από παραπετάσματα και απίθανες κρυπτογραφήσεις, κι αυτή καθόταν με τις ώρες για να εξαφανίσει τα ίχνη της. Ζούσε σαν δραπέτισσα και τίποτε από αυτά που αναζητούσε δεν της ερχόταν εύκολα, ενώ μόνο έπειτα από έναν ολόκληρο μήνα δουλειάς είχε αρχίσει να πλησιάζει τον στόχο της. Αλλά δεν ήταν εύκολο να ξέρει επακριβώς και καμιά φορά αναρωτιόταν μήπως ο εχθρός βρισκόταν ένα βήμα πιο μπροστά, παρά τις προσπάθειές της.

Σήμερα, όταν είχε κάνει την έρευνά της και είχε προετοιμάσει την επιχείρησή της, είχε νιώσει ότι την παρακολουθούσαν, ενώ καμιά φορά τις νύχτες άκουγε ανήσυχη τους ανθρώπους έξω στον διάδρομο του ξενοδοχείου, ιδιαίτερα έναν άντρα –ήταν σίγουρη πως ήταν άντρας– με κάποια σωματική δυσμετρία, μια επαναλαμβανόμενη ανωμαλία στα βήματα, που συχνά επιβραδύνονταν έξω από την πόρτα της, και της φαινόταν πως αυτός έστηνε αυτί για να αφουγκραστεί τι γινόταν μέσα.

Γύρισε προς τα πίσω τη λήψη. Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ βγήκε ακόμα μία φορά στη Φισκαργκάταν σαν θλιμμένος σκύλος. Αυτό σκέφτηκε, ήπια το ούισκι που είχε στο ποτήρι της και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Μαύρα σύννεφα περνούσαν πάνω από το Κοινοβούλιο με κατεύθυνση την Κόκκινη Πλατεία και το Κρεμλίνο, και φαινόταν ότι θα έπιανε βροχή. Ο καιρός έδειχνε πως θα χαλάσει, και ίσως ήταν καλύτερα έτσι. Σηκώθηκε και αναρωτιόταν αν θα έκανε μπάνιο ή ντους. Αρκέστηκε στο να αλλάξει πουκάμισο. Διάλεξε ένα μαύρο. Αισθανόταν πως ήταν κατάλληλο και από μια μυστική θήκη της τσάντας της έβγαλε την ημιαντόματη Beretta Cheetah την οποία είχε αγοράσει παράνομα ήδη τη δεύτερη μέρα που είχε έρθει στη Μόσχα, την έβαλε στη θήκη της μασχάλης της και άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί μέσα στο δωμάτιο.

Δεν της άρεσε το δωμάτιο ούτε και το ξενοδοχείο. Ήταν υπερβολικά πολυτελές και ιδιαίτερα κιτς, και κάτω στα σαλόνια δεν κυκλοφορούσαν μόνο άντρες σαν τον πατέρα της, μεγαλόσχημα

καθάρματα με αυτονόητο το αίσθημα της ιδιοκτησίας απέναντι στις ερωμένες και στις υποτακτικές τους. Την παρακολουθούσαν, επίσης, και μάτια, και τα λόγια θα μπορούσαν να μεταφερθούν παραπέρα, στη μυστική υπηρεσία πληροφοριών ή σε γκάνγκστερ, και συχνά καθόταν όπως τώρα, με σφιγμένες τις γροθιές, σαν να προετοιμαζόταν για μάχη.

Πήγε στο μπάνιο κι έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό της. Αυτό δε βοήθησε και πολύ. Αισθανόταν το μέτωπό της τσιτωμένο από τον πονοκέφαλο και την αϋπνία. Θα έβγαινε έξω από τώρα; Καλά θα ήταν. Ή, μήπως, όχι; Έστησε αυτί προς τον διάδρομο. Δεν ακουγόταν τίποτα, και βγήκε έξω. Έμενε στον εικοστό όροφο, και τα ασανσέρ δεν ήταν μακριά. Εκεί στεκόταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα πέντε. Ήταν κομψός, με κοντά μαλλιά, φορούσε τζιν και δερμάτινο μπουφάν και μαύρο πουκάμισο όπως κι εκείνη. Τον είχε δει κι άλλες φορές. Υπήρχε κάτι ασυνήθιστο στα μάτια του – έλαμπαν σε ποικίλες αποχρώσεις και ανταύγειες. Αλλά δεν την ένοιαζε αυτό.

Με το βλέμμα χαμηλωμένο, κατέβηκε κάτω μαζί του, βγήκε στο φουαγέ και ύστερα έξω στην πλατεία. Κοίταξε προς τη μεγάλη γυαλιστερή γυάλινη υδρόγειο που στριφογύριζε μέσα στο σκοτάδι. Από κάτω της υπήρχε ένα τετραώροφο εμπορικό κέντρο. Από πάνω βρισκόταν ένα άγαλμα του Αγίου Γεωργίου με τον δράκο. Ο Άγιος Γεώργιος ήταν ο προστάτης της πόλης και τον έβλεπε παντού, σε διάφορα σημεία, με σηκωμένο το σπαθί του και τότε τότε έφερε προσατευτικά το χέρι στην πλάτη της, σαν μια κίνηση σεβασμού προς τον δικό της δράκο. Καμιά φορά άγγιζε με τα δάχτυλά της μια παλιά πληγή από σφαίρα και μιαν άλλη πληγή από μαχαίρι στον γοφό της. Ήταν σαν να ήθελε να υπενθυμίσει στον εαυτό της τον πόνο που της είχαν προξενήσει.

Σκεφτόταν πυρκαγιές, καταστροφές, τη μητέρα της και προσπαθούσε συνεχώς να αποφύγει τις κάμερες παρακολούθησης. Γι' αυτό και περπατούσε σπασμωδικά και με υπερένταση με κατεύθυνση τη λεωφόρο Τβέρσκοϊ, τον μεγάλο, πολυτελή δρόμο με τα πάρκα και τους κήπους του, και δε σταμάτησε προτού φτάσει στο *Versailles*, ένα από τα καλύτερα εστιατόρια της πόλης.

Ήταν ένα μέρος που θύμιζε μπαρόκ παλάτι με κολόνες, χρυσοποίκιλτες διακοσμήσεις και χρυστάλλινους πολυελαίους, μια λαμπρή απομίμηση του 17ου αιώνα, και η Λίσμπετ δε θα ήθελε τίποτα περισσότερο από το να φύγει από κει. Απόψε, όμως, θα γινόταν εκεί μια δεξίωση για τους πλουσιότερους ανθρώπους της πόλης, κι εκείνη διέκρινε από μακριά τις προετοιμασίες. Έως τώρα είχαν καταφτάσει μόνο μια ντουζίνα όμορφες νεαρές γυναίκες, σίγουρα συνοδοί κυρίων. Αλλά το προσωπικό δούλευε πυρετωδώς προκειμένου να ρυθμίσει τις τελευταίες λεπτομέρειες. Πλησίασε περισσότερο και είδε τον οικοδεσπότη.

Το όνομά του ήταν Βλαντίμιρ Κουζνέτσοφ και στεκόταν στην είσοδο. Φορούσε λευκό σμόκιν και λουστρινένια παπούτσια, και παρόλο που δεν ήταν μεγάλος στην ηλικία, ούτε καν πενήντα, έμοιαζε σαν Άγιος Βασίλης με τη λευκή γενειάδα και τη χοντρή κοιλιά του, που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα λεπτά πόδια του. Επίσημα, η ιστορία του ήταν παραμυθένια: επρόκειτο για έναν αποτυχημένο μικροκλέφτη που άλλαξε ρότα κι έγινε επιτυχημένος σεφ, του οποίου η σπесиαλιτέ ήταν το φιλέτο αρκούδας και διάφορες σος από μανιτάρια. Στα κρυφά, όμως, ήταν επικεφαλής μιας σειράς από φάμπρικες παραπληροφόρησης,* οι οποίες παρήγαγαν ψευδείς ειδήσεις, συχνά με αντισημιτικό περιεχόμενο. Ο Κουζνέτσοφ όχι μόνο είχε προκαλέσει χάος και είχε επηρεάσει το αποτέλεσμα διαφόρων κοινοβουλευτικών εκλογών, αλλά είχε και αίμα στα χέρια του.

Είχε δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για γενοκτονίες και είχε μετατρέψει το μίσος σε *big business*, και μόλις τον είδε η Λίσμπετ στην είσοδο, αυτό τη χαλύβδωσε. Έπιασε τη θήκη του όπλου της και κοίταξε τριγύρω. Ο Κουζνέτσοφ τραβούσε νευρικά τη γενειάδα του. Ήταν η δική του μεγάλη βραδιά. Από μέσα ακουγόταν μουσική από ένα κουαρτέτο, και η Λίσμπετ ήξερε πως αργότερα

* Ρωσικά κέντρα διάδοσης ψευδών πληροφοριών, που αποσκοπούσαν στη χειραγώγηση της κοινής γνώμης αναφορικά με τις κοινοβουλευτικές και τις προεδρικές εκλογές, προπαγάνδας εναντίον των μουσουλμάνων, των χρηματιστηρίων κ.ά. (Σ.τ.Μ.)

το βράδυ θα το αντικαθιστούσε το τζαζ συγκρότημα Russian Swing.

Απ' έξω ήταν απλωμένο ένα κόκκινο χαλί κάτω από μια μαύρη σκεπή. Κατά μήκος του χαλιού υπήρχαν σκοινιά και σωματοφύλακες. Στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο, φορούσαν γκριζα κοστούμια, είχαν ακουστικά στα αυτιά τους και ήταν όλοι οπλισμένοι. Ο Κουζνέτσοφ κοίταξε το ρολόι του. Δεν είχαν κάνει ακόμα την εμφάνισή τους οι προσκεκλημένοι, και ίσως ήταν αυτό κάποιου είδους παιχνιδιού. Κανένας δεν ήθελε να έρθει πρώτος.

Αντίθετα, πολύς κόσμος στριμωχνόταν στον δρόμο, άνθρωποι που ήθελαν απλώς να χαζέψουν. Προφανώς είχε διαδοθεί η φήμη πως οι μεγαλόσχημοι ήταν καθ' οδόν, κι αυτό ήταν καλό, πίστευε η Λίσμπετ. Έτσι, ήταν πιο εύκολο να περνάει απαρατήρητη. Αλλά άρχισε να βρέχει. Στην αρχή ψιχάλιζε, αλλά ύστερα έριξε πολύ νερό. Ακούστηκαν κερανοί, και το πλήθος διαλύθηκε. Μόνο μερικοί γενναίοι με ομπρέλες παρέμειναν, κι έπειτα από λίγο ήρθαν οι λιμουζίνες με τους πρώτους προσκεκλημένους. Ο Κουζνέτσοφ χαίρετούσε και υποκλινόταν, και μια από τις κυρίες δίπλα του σημείωνε σ' ένα μαύρο βιβλίο. Σιγά σιγά, το εστιατόριο γέμιζε από μεσήλικες άντρες και ακόμα περισσότερες νεαρές γυναίκες.

Η Λίσμπετ άκουγε το βουητό από το εσωτερικό του εστιατορίου που αναμειγνυόταν με τη μουσική του κουαρτέτου και τότε τότε έβλεπε ανθρώπους που είχε βρει κατά τη διάρκεια των ερευνών της και παρατήρησε πώς άλλαζαν οι μορφασμοί και οι κινήσεις του Κουζνέτσοφ ανάλογα με το κύρος και τη θέση που είχαν όσοι έφταναν εκεί. Οι καλεσμένοι δέχονταν το χαμόγελο και την υπόκλιση που αυτός θεωρούσε πως άξιζαν, ενώ οι πραγματικά σπουδαίοι εισέπρατταν κι ένα αστέιο, αν και, ως επί το πλείστον, μόνο ο ίδιος γελούσε.

Χασκογελούσε και κακάριζε σαν γελωτοποιός, και η Λίσμπετ στεκόταν εντελώς παγωμένη και μούσκεμα και παρατηρούσε το θέαμα, το οποίο ίσως τη συνεπήρε. Ένας από τους σωματοφύλακες την πρόσεξε κι έκανε σινιάλο σ' έναν συνάδελφό του, κάτι που δεν ήταν καλό, καθόλου καλό. Εκείνη προσποιήθηκε ότι φεύγει και πήγε και χώθηκε λίγο παρακάτω σε μια πόρτα και πρόσε-

ξε πώς έτρεμαν τα χέρια της και δεν πίστευε πως αυτό οφειλόταν στη βροχή και στο κρύο.

Είχε τέτοια ένταση, που κόντευε να εκραγεί. Έβγαλε το κινητό της κι έλεγε αν ήταν όλα έτοιμα. Η επίθεση έπρεπε να είναι τέλεια και ακριβής στην ώρα της. Διαφορετικά, η ίδια θα ήταν χαμένη. Έλεγε μία, δύο και τρεις φορές. Ο χρόνος, όμως, έτρεχε, και σύντομα άρχισε να έχει αμφιβολίες. Η βροχή έπεφτε ανάθεκτη, και τίποτα δε συνέβαινε, ενώ φαινόταν πως αυτή ήταν άλλη μία αποτυχημένη προσπάθεια.

Απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, είχαν έρθει όλοι οι προσκεκλημένοι. Ακόμα και ο Κουζνέτσοφ μπήκε μέσα. Η Λίσμπετ περπάτησε προσεκτικά προς την είσοδο και κοίταξε μέσα στο εστιατόριο. Η δεξίωση ήταν στο φόρτε της. Οι άντρες είχαν αρχίσει να κατεβάζουν τα ποτά το ένα μετά το άλλο και να χουφτώνουν τις γυναίκες, και τότε αποφάσισε να επιστρέψει στο ξενοδοχείο.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, όμως, σταμάτησε έξω άλλη μία λιμουζίνα, και μια κυρία που στεκόταν στην είσοδο έτρεξε μέσα κι έφερε τον Κουζνέτσοφ, που βγήκε από το εστιατόριο με ιδρωμένο πρόσωπο και με ένα ποτήρι σαμπάνιας στο χέρι. Η Λίσμπετ αποφάσισε να παραμείνει εκεί. Προφανώς επρόκειτο για κάποιον σημαντικό προσκεκλημένο. Αυτό φαινόταν από τους σωματοφύλακες, την ανησυχία που πλανιόταν στον αέρα και την ηλίθια έκφραση του Κουζνέτσοφ. Η Λίσμπετ επέστρεψε στην πόρτα όπου στεκόταν προηγουμένως. Αλλά δε βγήκε κανένας από τη λιμουζίνα.

Κανένας οδηγός δεν έτρεξε στη βροχή να ανοίξει κάποια πόρτα. Το αυτοκίνητο απλώς περιίμενε εκεί, και ο Κουζνέτσοφ έσιαξε τα μαλλιά και το παπιγιόν του, σκούπισε το μέτωπό του, ρούφηξε την κοιλιά του, ήπια το περιεχόμενο του ποτηριού του, κι εκείνη τη στιγμή σταμάτησε να τρέμει η Λίσμπετ. Διέκρινε κάτι στο βλέμμα του Κουζνέτσοφ που γνώριζε πολύ καλά και, δίχως καμία αμφιβολία πια, άρχισε τη διαδικτυακή επίθεσή της.

Κατόπιν έβαλε το κινητό στην τσέπη της και άφησε τους κώδικες του προγράμματος να δουλέψουν μόνοι τους, ενώ εκείνη κοιτούσε με φωτογραφική εστίαση και σημείωνε κάθε λεπτομέρεια που παρατηρούσε: τη γλώσσα του σώματος των σωματοφυλάκων,

τα χέρια τους, που απείχαν μερικά μόνο εκατοστά από τα όπλα τους, τον κενό χώρο ανάμεσα στους ώμους τους εκεί όπου στέκονταν μπροστά στο κόκκινο χαλί, τις ρωγμές και τις λακκούβες με το νερό στο πεζοδρόμιο μπροστά της.

Ακίνητη, σχεδόν σαν κατατονική, στεκόταν και παρατηρούσε τα πάντα, ώσπου ο οδηγός βγήκε από τη λιμουζίνα, άνοιξε μια ομπρέλα και ύστερα την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου. Τότε η Λίσμπετ βάδισε προς τα εμπρός με γατίσια βήματα και με το χέρι της στο όπλο κάτω από τη μασχάλη της.

Η Λίσμπετ Σαλάντερ, το άγριο, ασταμάτητο κορίτσι με το τατουάζ, έχει εξαφανιστεί. Πούλησε το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη. Είναι άφαντη στο Διαδίκτυο. Δεν έχει πει σε κανέναν που είναι. Και κανείς δεν ξέρει ότι, επιτέλους, βρίσκεται τόσο κοντά στον μεγαλύτερο εχθρό της, τη δίδυμη αδελφή της Καμίλα

Ο Μίκαελ Μπλόμκβιστ προσπαθεί να βρει την Λίσμπετ. Χρειάζεται τη βοήθειά της για να μάθει ποιος ήταν ο ζητιάνος που πέθανε στους δρόμους της Στοκχόλμης. Ένας άντρας που δεν υπάρχει σε κανένα επίσημο έγγραφο και που με τα τελευταία λόγια του υπαινίχθηκε πράγματα φοβερά για υψηλά ιστάμενα πρόσωπα. Στην τσέπη του είχε ένα τσαλακωμένο χαρτί με το τηλέφωνο του Μπλόμκβιστ.

Στο ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ, το έκτο μέρος της σειράς MILLENNIUM, η Σαλάντερ και ο Μπλόμκβιστ θα βοηθήσουν ξανά ο ένας τον άλλον, αναζητώντας ο καθένας τη δική του αλήθεια. Και στο τέλος, ο Μπλόμκβιστ -σε μια στιγμή απίστευτης αυτοθυσίας- θα προσφέρει στην Λίσμπετ τη δυνατότητα να δώσει τη μεγαλύτερη μάχη της ζωής της. Και να βάλει οριστικά πίσω της το παρελθόν.

Η σειρά MILLENNIUM αποτέλεσε παγκόσμιο εκδοτικό φαινόμενο, αφού οι συνολικές πωλήσεις έχουν ξεπεράσει τα 100 εκατομμύρια αντίτυπα σε περισσότερες από 50 χώρες, ενώ έχουν γυριστεί και αντίστοιχες κινηματογραφικές ταινίες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3144-4

ΚΩΔ. ΠΗΛΩΣΗΣ: 18312

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ